

קובץ
דברי תורה
ושיחות קודש

גליון כ"ז

פרישת אמור

ל"ג בעומר

תשפ"ג

תוכן העניינים

- ליל ש"ק אמור תשפ"א
- של"ס אמור תשפ"א
- קידושא רבא אמור תשפ"ב
- של"ס אמור תשפ"ב
- של"ס אחרי קדושים תשפ"ג
- בעניין ל"ג בעומר
- מוצש"ק בהר תשפ"ב/ הרה"ק רבי איתמר מקאנסקי וואליע זי"ע
- מוצש"ק אמור תשפ"א / הרה"ק רבי מרדכי מטשערנאביל זי"ע
- והגה"ק רבי יעקב מליסא זי"ע

ניתן לקבל הגליון

בארה"ק

בני ברק

ביהמ"ד אמשינאוו רחוב חזון איש 78
ירושלים

אצל הרה"ח ר' זלמן לעווין שליט"א
ביתר

אצל הרה"ח ר' אברהם לאנדא שליט"א
חיפה

אצל הרה"ח ר' ישראל כרודבקר שליט"א

בארה"ב

בארא פארק

ביהמ"ד אמשינאוו 4408-15th Ave.
וויליאמסבורג

ביהמ"ד אמשינאוו 144 Rodney st.
מאנסי

ביהמ"ד ווארקע 10 Maple ter.

לעייקוואד

אצל הרה"ח ר' ישראל נתן בוים שליט"א

ואלה יעמדו על הברכה בעבור שנדבו הוצאות הגליון

הרה"ח ר' שמואל ווייסבראד שליט"א

בני ברק

לע"נ זקנו הרה"ח ר' צבי יצחק הלוי ב"ר אברהם
גליקזאהן ז"ל

גלב"ע ט"ו אייר תשל"ז

הרה"ח זלמן לעווין שליט"א

ירושלים

לרגל שמחת החלאקה לבנו

הילד שמשון בן מלכה טילא

ויה"ר שיוכה לרוות ממנו רוב תענוג ונחת דקדושה

ולגדלו לתורה ולחופה ולמעשים טובים

הר"ר שמואל מאזעסאן הי"ו

בני ברק

בן הרה"ח ר' מרדכי מאזעסאן שליט"א – ביתר

לרגל השמחה השרויה במעונו בהולדת הבת

לרפואת שמחה בונם בן פוריה פיגא

י"ל ע"י מכון דברי תורה – אמשינאוו

כל הזכויות שמורות ©

לתרומות, הנצחות, ולקבלת הגליון

amshinov40@gmail.com

ליל שבת קודש

פרשת אמור תשפ"א לפ"ק

אצבעותיו, ובשב"ק השתמש במזלג. פעם העיז אחד החסידים והעיר שהרה"ק בעל ה'אוהב ישראל' מאפטא זי"ע נוהג הפוך, שבשבת אוכל ביד ובימי המעשה עם מזלג, נענה הרה"ק מרוזין, דאיתא בספה"ק [ראה זוה"ק פר' אמור דף צד:] שבימות החול ההשפעות באות ע"י מלאך ובשב"ק הם מגיעים ע"י הקב"ה בכבודו ובעצמו, ולכן נוהג הרב מאפטא בימות החול לאכול עם מזלג, שכן אז הכל מגיע ע"י שליח, משא"כ בשבת קודש, הקב"ה משפיע בעצמו, ולכן אז אוכל בידו ממש. אולם לדידי נראה איפכא, כיון שבאמצע השבוע המאכל הוא ע"י שליח, ע"כ איני מפחד לתופסו בידי, אך בשב"ק שהקב"ה בעצמו נותן, אזי

ביום השבת ביום השבת יערכנו לפני ה' תמיד (כד ח). בספה"ק אמרי אמת להרה"ק ר' לייבעלע אייגער מלובלין מבואר שענין לחם הפנים הבא בשבת, אינו דומה לשאר הקרבנות הקרבים בשבת, שכן גוף הלחם אינו קרב על המזבח כלל, וכולו הוא לאכילת האדם. ושורש ענין קדושת שבת הוא, שהשי"ת חפץ שבני ישראל יתענג נפשם, ויש לו נחת רוח ממה שאנחנו נהנים ונשפעים בכל מיני עונג, וזה נחשב לפניו ית' כמו קרבן ממש, ע"כ. ובזה הוא דומה לקדושת מאכלי שבת.

הרה"ק רבי ישראל מרוזין זי"ע נהג לאכול מאכליו בימות החול עם

בשפת אמת (תרל"ג) מובא שימי הספירה מסייעין לאדם להתקרב אל הקדושה, שכן בימים ההם עלו אבותינו מדרגא של משועבדים בחומר ולבנים, עד לדרגא של אנשים המוכנים לקבלת התורה, ולכן גם עתה בכל שנה ושנה קדושת הזמן מסייע לזה. ומביא מזקיננו **החידושי הרי"ם** על דברי הגמ' (שבת קמז:): דאמר שמואל כל המשקאות העשויים לרפואה פועלים ביותר מפסח ועד עצרת וכו'. כלומר, שכל הרפואות פועלות עתה יותר, ממילא הדבר כן אף ברפואת הנפש, והזמן הזה מסייע להתקרב אל ה'.

הרה"ק ר' מענדעלע רימנובער זי"ע (שהיום יומא דהילולא דיליה) הيدر שיאמרו כמה פעמים ביום את הספירה, והכוונה הוא לעורר את ענין הזיכוך שהספירה עושה.

מרוב אימה איני יכול לאכול אלא ע"י מזלג.

אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעמיו. בתורת אמת מביא שאף שפרשה זו מיירי בכהנים, הרי שכל נפש מישראל כשמתעורר לקבל עליו מלכות שמים נקרא כהן, כמ"ש ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגו', ובפרשה זו מזהירה אותנו התורה הקדושה, מכל הדברים שיכולים לגרום לאדם לחשוב שהוא מנוע מלהתקרב לה', הן מצד טומאת הנפש והן מצד מומין. ולכן אחר שמונה התורה את כל פרטי המניעות, מביא בסוף הפרשה, את הזמנים המקודשים ומועדי ה', לרמז לנו שאף אם האדם נכשל ונעשה לו מום, בל יאבד תקותו, וידע שלא נפסק משורשו, ויכול בכל עת ובכל שעה להתקרב אל הקדושה, בכח קדושת השבתות והמועדים.

אותו היהודי בעל הקרעטשמע לא הבין הרבה בעסקי הצידה, וכאשר ראה כל זאת מיד נגש אל השומר, וישאלהו, אנא תאמר לי, מה לחש הדוב באזניך, השיב לו השומר: הוא אמר לי, מעתה הוי זהיר מלשתות על סמך עור שעדיין אינו שלך...

בשנת תקע"ג בזמן המלחמה הכבדה בין נפוליון לבין הצאר הרוסי, כידוע נחלקו הצדיקים בדעותיהם. מחד גיסא עמדו הרה"ק הרבי ר' מענדלי רימינאווער זי"ע, המגיד מקו'ניץ זי"ע, הרבי מלובלין זי"ע, שסברו שלמען ישראל יוטב שנפוליון ינצח, ומאידך גיסא, עמד בראש החולקים על דעה זו, הרה"ק בעל התניא זי"ע וסיעתו, אשר טענו שלמרות שמבחינה גשמית אם נפוליון ינצח הוא טובה לישראל, אך מבחינה רוחנית תהיה חלילה סכנה גדולה לכלל ישראל. ולכן התפללו

הרה"ק ר' מענדעלע זי"ע היה ממשיך משל לעורר חסידים שאין מקדישים זמן לעבודת ה', אך שותים משקה כמנהג חסידים, מיהודי אחד שהיה לו קרעטשמע במעבה היער, ואחד משומרי היער היה גוי שעסק מזמן לזמן בצידת דובים, ובכל ערב נכנס לבית המזיגה לשתות משקה, וכיון שלא היה בידו לשלם במזומן, הבטיח כי כאשר יצוד את הדוב שמתראה בסביבה, אזי ישלם לו במיטב כספו אשר יקח בעד עור הדוב. ויהי היום והנה נראה הדוב ביער. שומר היער שתה כוס יי"ש כדרכו, ויצא לעשות חיל, וקרא ליהודי לראות ממרחק איך יורה בחציו על הדוב, אך השומר שהיה בגילופין החטיא את המטרה, והדוב החל לרוץ לקראתו, ומאחר שהשומר היה בסכנה גדולה. מיד הפיל עצמו ארצה וישכב כאבן דומם, הדוב הגיע אצלו והריח סביבו אך כיון שחשבו למת, ברח חזרה ליער.

מכלל המדינות, לפי שהיה קונה בכל מדינה את הסוס המשובח ביותר עם מעלותיו המיוחדות. פעם אחת יצא למרחקים, בכרכרה רתומה לשהה סוסים נבחרים, ובעברו דרך יער עבות, הסוסים התחילו לשקוע בבוץ עד שלא יכלו בשום אופן לחלץ עצמם, והיו בצרה גדולה, והנה לפתע הם רואים מרחוק כפרי פשוט ועגלתו רתומה לשני סוסים כחוישים, ויבקשו אותו לבא לעזרתם. ללא שהות צווה הכפרי להתיר את ששת הסוסים מן הכרכרה, ואז חיבר את הכרכרה לשני סוסיו הכחוישים ויעל הכפרי על הכרכרה ויתן שריקה חדה, וכהרף עין נתנו הסוסים משיכה חזקה, והכרכרה נחלצה ויצאה לרווחה.

הגראף המשתומם שאל את הכפרי, איך אתה עם שני סוסיך הקטנים הצנומים והדלים, הצלחת כהרף עין לחלץ את הכרכרה, ואני עם הששה סוסים הטובים ביותר בעולם, לא הצלחתי בכך. ויען האיכר ויאמר, אכן אין כל

לנצחוננו של הצאר הרוסי. ובאותו שנה לקראת ראש השנה הכינו כל הצדיקים כוונות וייחודים מיוחדים לעת תקיעת שופר, כדי שיתקבל בשמים תפילתם, כל אחד לפי שיטתו, וכידוע שבעל התניא הקדים באותו שנה לתקוע בשופר לפני תפילת שחרית, ובכך הקדים את כל הצדיקים, וקבע את נצחונם של הרוסיים.

הרבי ר' מענדעלע סבר שבאותה שעה היה אפשר להביא את הגאולה השלימה, ולהביא לסיום את כל צרותיהן של ישראל. ואכן לפני הסתלקותו כשהתאוננו לפניו שנתמלא סאתן של דמעות ישראל, אמר כבר נדחקה השעה, שכן כשהיו יכולין לפעול ביאת המשיח, לא שמעו לו.

הרבי ר' בונם זי"ע, כאשר שאלו אותו שיחווה דעה מה יהיו תוצאות מלחמה זו, ענה בחכמתו בדרך משל, פעם אחת היה גראף עשיר גדול שחיבב סוסים מובחרים, והיו סוסיו מלוקטים בקפידה

וכידוע שבעת ההוא היה התנגדות לפשיסחא, על כן שנה אחת בהגיעו לליז'ענסק לכבוד יומא דחילולא כ"א אדר, כאשר אך נכנס אל האוהל פנימה, קם הרה"ק מראפשיץ ויצא משם, ואחריו יצאו כל החבריא, ולא נשאר שם אלא הבני יששכר, וכששאלו אותו חבריו, למה לא יצא עמהם, התנצל ואמר, מצינו בעקידת יצחק ש'הקב"ה בעצמו' אמר לאברהם קח נא את בנך וגו' אך כאשר נאמר לו מן השמים להמנע מלשחוט, שלח אליו 'מלאך מן השמים'. ולכאורה אמאי לא בא הקב"ה שוב בעצמו, אלא להורות לנו שאת ההוראה שלא לשחוט מותר לשמוע אף למלאך, אך בכדי לשחוט אדם, צריך הקב"ה בעצמו שיאמר כן, ואין לשמוע אפילו למלאך.

לאחר שנסתלק הרה"ק רבי שלמה לייב, לא רצה בנו הרה"ק רבי יהושע מאוסטראווע להנהיג עדה, ונסע עם כל

ספק כי הסוסים שלך המה מהטובים שבעולם. אולם, כל אחד נתגדל במקום אחר, ולכן כל אחד דואג לעצמו, וכאשר נפלו לבוץ, כל ששת סוסיך רצו רק להציל את עצמם, ולכן כל אחד משך לצד שלו. אך שני הסוסים הקטנים האלו, נולדו ביחד וגדלו ביחד, ולכן הם עוזרים אחד לשני, ומושכים שניהם לצד אחד, על כן הצליחו לצאת.

וכמו"כ נפוליון, שרתם לצבאותיו חיילים מכל המדינות, על כן, אין להם שום אחדות אמיתית ביניהם, ואחד ישמח לאידו של חברו. מאידך, הרוסים, נולדו כולם במדינה אחת, ובודאי הם ילחמו שכם אחד בחירוף נפש עד שינצחו את הצרפתים. וכך באמת היה. ומעשה זה ללמדנו בא, שבלא אחדות אי אפשר לעשות כלום.

הרה"ק ר' שלמה לייב מלענטשנא זצ"ל היה מתלמידי הרבי ר' מענדל מרימנוב, ואח"כ התקרב לפשיסחא,

פנה אליו במכתב מחותנו הרה"ק רבי יענקעלע ראדזמינער זצ"ל, שהיה מזקני הצדיקים שבאותו הדור, דאיתא בזוהר הקדוש (בלק רא:): שהצפרים עשו צל לרבי שמעון בן יוחאי ותלמידיו, וכאשר בא רבי פנחס בן יאיר חמיו וראה זאת, אמר לו שיגרש הצפרים מחמת צער בעלי חיים, אמר לו רבי שמעון בן יוחאי, הרי מן השמים נתנו לו כל זאת, שהרי אנחנו לא רצינו כלל זאת, וטובה שנותנים לנו מן השמים בלי שום השתדלות אין אנו רשאים להרחיק.

החסידים לווארקי, אך אא"ז הרה"ק מווארקי השפיע עליו שיסכים להנהיג את העדה.

בצוואתו פקד הרה"ק רבי יהושע להביאו לקבורה בחלקת הילדים, ונכתב על המציבה שציווה שבארבע אמות מכל צידי הקבר אין להניח שום אדם (ואכן קברו מגודר סביב בבית החיים בווארשא).

לאחר הסתלקותו רצו החסידים לקבל עליהם את מרותו של חתנו הדברי בינה מביאלא (בן רבי נתן דוד משידלובצא בן ר' ירחמיאל בן היהודי הק'), אך הוא לא הסכים לקבל עליו את עול ההנהגה. אז

סעודה שלישית

פרשת אמור תשפ"א לפ"ק

שענין כהן מרמז לכל בר ישראל, כמו שנאמר ואתם תהיו לי ממלכת כוהנים וגוי קדוש], לפי שהכהנים נבחרו לעבודת השם ברוך הוא, וענין הטומאה הוא, כי כשיש גוף לבד בלא נשמה הוא במהותו דבר טמא, ובלש"ק 'בהפרד מעליו צורת השכל החיה הטובה וכו' ראוי שיטמא כל סביביו בהתפשט מעליו כל הודו שזהו נפשו, כי הגוף בלא הנשמה שבתוכו, הוא דבר טמא עד מאד, כי כל ענין הגוף הוא רק בכדי שיהא עזר לנשמה, אך בלא זה הוא פחות וגרוע, והוא הגורם להחטיא הנפש.

ובספה"ק בית אהרן, כתב עה"פ לנפש

ויאמר ה' אל משה אמר אל הכהנים בני אהרן, ואמרת אלהם לנפש לא יטמא בעמיו.

בספר ראשית חכמה (שער הקדושה ב') ביאר שהשבת הוא מעין קדושת העולם הבא, כי בשעה שהאדם נכנס לעולם הזה הגשמי, הרי הוא שוכח למה הגיע לעולם, על כן מגיע יום השבת יומא דנשמתא, אשר בו נזכרים במטרה שלמענו באו לעולם, וזהו מעין עולם הבא יום שבת מנוחה, שאז מתקדש וזוכר במטרת העולם, שהוא להביאנו לחיי עולם הבא.

ובספר החינוך (מצוה רסג) מביא הטעם למה אסור לכהן הדיוט להיטמאות למת וזכר ביארנו בליל שב"ק מספה"ק

ולהתעורר שכל הרצונות ישאפו אל הקדושה.

והנה שב"ת אותיות בש"ת ותש"ב, כי התשובה נעשית על ידי בושת, שחושב מה עשה בעולם עד עתה, וזהו לנפש לא יטמא בעמיו, שיזהר שלא יתן לה להתקרר, כי בשבת צריך להגביה את כל הרצונות לשמים, יהי רצון שנזכה לתשובה שלימה ולגאולה שלימה.

לא יטמא בעמיו, נפש הוא הרצון, לא יטמא ב'עמיו', לשון גחלים 'עוממות'. דהיינו שלא יתקרר נפשו, כי הנכנס עם כל הרצונות לעניני עולם הזה נפשו מתקררת, ומביאו לידי שכחה מהתכלית, כי באמת כל הרצונות צריכים להיות בענינים קדושים, למשוך למעלה, וזהו ענין השבת שאז צריך לחשוב על מטרת ביאתו לעולם,

קידושא רבא

פרישת אמור תשפ"ב לפ"ק

שברשותו ובידו ובכוחו לעשות, ולכן אף שאינו צריך לעשות מה שאין ביכולתו, מכל מקום אל יפטור עצמו ממה שביכולתו.

מצינו **בגמרא** (כתובות לג:) אילמלי נגדוהו לחנניה מישאל ועזריה פלחו לצלמא, ולכאורה הלוא מיירי כאן בבעלי מסירות נפש, שנכנסו לכבשן האש למען כבוד שמו יתברך, וכי לא מצאו חז"ל שום דבר מעלה לומר עליהם, אלא לספר בגנותם ח"ו של צדיקים הללו, שאם היה מקבלים מכות ויסורים לא היה מוסרים את נפשם, ותימה רבתי היא.

ופירש הרה"ק רבי מנחם מנדל מקאצק זי"ע שלא בא הגמרא לספר לנו מעשה בעלמא, אלא כל ענינה ללמדינו בינה,

שור או כשב או עז וגו'. במדרש (כו, ו) הה"ד עמי מה עשיתי לך ומה הלאיתך וכו', אמר ר' יהודה בר ר' סימון אמר הקב"ה, עשרה מיני בהמות מסרתי לך וכו', שלשה ברשותך וז' אינן ברשותך, לא הטרחת עליכם ולא אמרתי אליכם להתייגע בהרים להביא לפני קרבן מאלו שאינן ברשותך, כגון איל וצבי ויחמור ואקו ודישון ותאו וזמר, אלא ממה שברשותך מן הגדל על אבוסיך, הדא הוא דכתיב שור או כשב או עז וגו'.

ואמר אא"ז הרה"ק מווארקי שמכאן אנו למדים שגם מי שטרוד מאד, אל יאמר שפטור כיון שכבד עליו העבודה, שכן אין הקב"ה בא בטרוניא עם בריותיו, ואינו מטריח עליו אלא ממה

היסורין, ומזה הטעם אכן לא הביא עליהם הקב"ה רק נסיון של מיתה ולא נסיון גדול יותר של קבלת יסורים, ומזה נלמד שאין הקב"ה נותן הנסיונות אלא כפי גודל הכוחות שיש לכל אדם.

ולכן אם יאמר האדם, וכי אני בדרגת נביאי ה', ומה לי למסירות נפשם, על כן הזדרזה הגמרא לבאר, אל תאמר כן, כי לא מחכמה אמרת זאת, שכן באמת אף להם לא היה כוח לעמוד נגד נסיון

סעודה שלישית

פרשת אמור תשפ"ב לפ"ק

ומשגיח, ואז יצא הדעת מהגלות.

אמנם עם כל זה עדיין היו ה'מידות' בגלות, שכן לא יכלו להכניס את הדעת וההכרה בבורא עולם אל תוך הגוף, כי גם אחר שנודע להם גדלות ה', עדיין נגרר הגוף אחרי רוע המדות והתאוות.

ולכן ציוונו הקב"ה, תיכף אחר יציאת מצרים, לספור שבע שבועות, שהעבודה בזה הוא להכניס את ההכרה והאמונה שזכה בהם בליל פסח, אל תוככי בחינת מדותיו, דהיינו שבכל פעולה גדולה או קטנה יזכור את הבורא, וכל מעשיו יעשה כעומד לפני המלך הרואה כל הנגלות והנסתרות. וזה עיקר הכוונה של ספירת העומר, להכניס את הדעת למדות, על דרך הכתוב (משלי נד, ל) ובדעת חדרים ימלאון.

וידבר ה' אל משה לאמר, דבר אל בני ישראל ואמרת אלהם כי תבאו אל הארץ אשר אני נתן לכם וקצרתם את קצירה והבאתם את עומר ראשית קצירכם אל הכהן וגו'. וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עמר התנופה שבע שבתות תמימות תהיינה, עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמשים יום, והקרכתם מנחה חדשה לה'.

ובאור המאיר מביא דידוע מספרים הק' שבמצרים מחמת גודל טורח השעבוד היה ה'דעת' בגלות, ונסתרו עיניהם מלראות גדולתו יתברך כפי שקבלו מהאבות, ורק בעת שנגאלו בני ישראל מעבודת מצרים, וראו את מפלתם של המצריים באותות ומופתים, ידעו באמונה ברורה שיש בורא עולם מנהיג

יתברך, כי בזה מכיר שכל מעשיו המה מהשי"ת, ובכך נפסק ממנו כח הטומאה, דהיינו כל המשכיחים מהאדם ידיעת ה' יתברך, ונכנס הקדושה בתוך פעולות האדם.

וזהו ספירה מלשון ספיר, לזכך את הגוף, היינו שלא יהיה דבר המפריד מלראות את הבורא בתוך הבריאה. ובאור המאיר מסיים, שזיכוך זה הוא ההכנה הראויה להיות כלי מוכן ומוכשר לקבלת כל ההשפעות בשבועות, שתוכל התורה להאיר בו במשך כל השנה.

יה"ר שנזכה לזכור את ה' בכל מעשינו, ובכך להיטהר ולהתקדש לקראת חג השבועות, ובקרוב ניגאל ברחמים אמן.

ויתבאר יותר עפ"י דברי ר' צדוק זי"ע (מחשבות חרוץ י') שבספירת העומר אין כאן שום עשיה חדשה, כי אם לספור לבד, שהוא ענין ידיעה והכרה, ומעתה ענין טומאת מצרים היה השכחה מהשי"ת, ובעת יציאת מצרים היה אצלם התגלות גדולה עד שנתבטלו מהם כל ההסתרות, ונפלה מחיצת הטומאה, וידעו את ה'.

ומעתה לא נותר לנו אלא להמשיך ולהכיר בכך גם בשעה שנעלם ההתגלות הגדולה, ולפיכך למחרתו, מיום הבאת העומר ראשית הקציר, שאז מתחיל האדם לעשות השתדלות ביגיע כפיו לקיום חיותו, מביא את הראשית לה'

אחר אמירת לחיים:

השפעות טובות, והרבה ניסים נעשו בזכותו, ואף המפלה של המן היה בזכות העומר, שכן נכנס לראות איך

במדרש (כח, ו) ריש לקיש אמר לעולם אל תהי מצות העומר קלה בעיניך, שע"י מצות העומר מביא הקב"ה הרבה

לפרש, שבזמן שיש מפלה לרשעים ורואים חסדי ה' אפשר לקבל מלכות שמים באהבה, יה"ר שבזכות קריאת פרשת העומר ובזכות ספירת העומר, יהא מפלה לרשעים ונזכה לקבל עול מלכות שמים באהבה.

מרדכי לומד עם התלמידים ועסקו אז במצות העומר שהיו ישראל מקריבין במקדש ביום הזה, ואמר להם יכולים אתם לקום, שכן נצחו ה'עשרון' שלכם, את ה'עשרת' כיכרי כסף שלי, ונאמר שם במדרש שבעת שמרדכי הצדיק רכב על הסוס קרא קריאת שמע, ואפשר

סעודה שלישית

פרשת אחרי – קדושים תשפ"ג לפ"ק

תחפשנה, שצריך לחפור למצוא את המטמון אשר בקרבו.

ואולי אפשר לבאר יותר בהקדם דברי האור החיים הק' בפרשת אחרי (יה, ג) על הפסוק כמעשה ארץ מצרים אשר ישבתם בה לא תעשו, וכמעשה ארץ כנען אשר אני מביא אתכם שמה לא תעשו, ובחוקותיהם לא תלכו. ומבאר שפסוקים אלו מיירי בהתרחקות מהעריות, שהוא מהדברים שנפשו של אדם מחמדתן, וכמבואר בשו"ע (אבן העזר סימן כא, א) שצריך להתרחק מהם מאד מאד.

ומביא שיש רצון ויש חפץ, החפץ והחשק הוא בלב האדם, ומשם נמשך על התאוה, והרצון הוא במוחו, והמח שליט על הלב, ולכן כשהחפץ שבלב מתגבר לרע ח"ו, יכול הרצון התלוי במוח, ששם הנשמה

דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אליהם קדשים תהיו כי קדוש אני ה' אלקיכם. וברש"י קדושים תהיו, הווי פרושים מן העריות ומן העבירה, שכל מקום שאתה מוצא גדר ערוה אתה מוצא קדושה.

ובספה"ק רמתים צופים (סימן א, צו) דקדק על הלשון אתה 'מוצא' קדושה, שהוא מלשון מציאה, היינו דבר שהיה מקודם אצל הבעלים ואחר כך נאבדה, וביאר שאכן כן הדבר הזה, כי הקדושה נתונה בכל אחד מישראל, שיש בו נשמה טהורה. אך כשיוצא לאויר העולם, הרי הוא מתלכלך ביצרו, עד שנאבד ממנו, ועל כן יש לחפש אחריה, ועל כן איש הנלבב, שעושה גדר ערוה, מוצא את הקדושה שבשורשו. וזהו שנאמר (משלי ב, ד) אם תבקשנה ככסף וכמטמונים

ושוב הפך פניו, וכך היה מתהפך מכל צד, עד שאמר מתיירא אני שמא יתגבר עלי יצר הרע, ביקש מהתלמיד שהיה משרת לפניו, לך והבא לי אש ומסמרים, הכניס המסמרים באש, ואחר כך תקען בעיניו ושורפן, שלא ישל במראות אסורות. כיון שראה השטן כך, נזדעזע ונפל לאחוריו. באותה שעה קרא הקב"ה למלאך רפאל שילך לרפא את ר' מתיא בן חרש, אך כשבא לרפאותו אמר רבי מתיא, הניחני מה שהיה היה, שלא רצה לבוא שוב לידי נסיון, אמר הקב"ה, לך ואמור לו, אני ערב שלא ישלוט בו יצר הרע, ואז יפא אותו. כך שמר התנא הקדוש על מראה עיניו.

ובפסוק הבא נאמר, את משפטי תעשו ואת חוקותי תשמרו ללכת בהם אני ה' אלוקיכם. ולמה הוסיף לומר 'ללכת בהם', הלוא די אם נאמר את משפטי תעשו ואת חוקותי תשמרו וגו', וביאר האור החיים הק' שלפי מה שביאר מקודם, שפסוקים אלו מיירי בזהירות בעיני קדושה, אפשר לפרש ההמשך כמין חומר, שידע האדם,

כמ"ש שהנשמה שבמוחי, למנוע אותה שלא יעשנו. (כמו אדם שמתענה, אף שמרגיש רצון לאכול יכול על ידי ההחלטה במח להימנע מכך).

אך ישנם שני דברים שאם לא יזהר בהם, הרי זה יגביר חפץ הלב, ויחליש הרצון שבמח, והמה שמירת העינים ושמירת המחשבה, ואם לא נזהר בהם, לא יהא בכח הרצון שבמח להתגבר, ולכן צריך לעשות תחבולות לזכות בשני דברים אלו, ואז יוכל לשלוט בטבע הגוף.

ומביא מעשה נורא המובא במדרש (ילקוט שמעוני רמז קסא) אודות רבי מתיא בן חרש, שהיה יושב בבית המדרש ועוסק בתורה, והיה זיו פניו דומה לחמה, וקלסתר פניו דומה למלאכי השרת, וזכה בכך כיון שכל ימיו היה נזהר על עיניו. פעם אחד ראה אותו השטן ונתפעל מאד ממנו, וביקש מהקב"ה, שיתן לו רשות לנסותו, אמר לו הקב"ה, אין אתה יכול לו, וביקש אף על פי כן, ונתן לו רשות. מה עשה, התחפש בדמות אשה כדי לנסותו, ובא לפניו מיד הפך רבי מתיא פניו, בא לו לצד שמאלו

לידי נסיון בדבר ערוה אזי זוכה ואף מרגיש את הקדושה, וזה כוונת רש"י ז"ל 'אתה מוצא קדושה' היינו שמרגיש הקדושה.

ואף מי שנכשל כבר יכול להתחזק, כמ"ש גם כי אלך בגיא צלמות לא אירא רע, כי אתה עמדי. כי גם שם ה' עימו, וכמובא מהרה"ק האיז'ביצער זי"ע (פרי צדיק נשא טו) שכל נפש ישראל היכן שנופל, הוא נופל בחיקו של השם יתברך. וכדברי האוה"ח הק' שלכן הקדים ה' בתחילת דיבורו בענין עריות, דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם אני ה' אלהיכם, להורות לנו שהן אמת שבטבע אנושי אין די כח למנוע את יצרו, מה שאין כן בני ישראל, לצד היות בהם חלק אלוקה ממעל, על כן כשרוצה איש ישראל להתדבק בה', הרי הוא יכול לשלוט בכח האלוקי אשר בקרבו.

כן יעזרנו ה' לעבוד את ה' ולזכות להשראת השכינה, ונזכה כולנו יחד לגאולה שלימה אמן.

כי בעת אשר יהיה טהור מכל התועבות, אזי טבע הגוף ידחקו לקיים המצוות תמיד, כיון שעיקרו וגופו נמצאים במקום טהרה, וזהו ללכת בהם, שילך מעצמו. וזהו שאמר דוד המלך (תהלים קיט נט) חשבתי דרכי ואשיבה רגלי אל עדותיך, ודרשו חז"ל (ויק"ר לה א) שרגליו של דוד היו מוליכות אותו מעצמם לבית המדרש, כיון שהיה טהור במעשיו.

ואולי זה כוונת הרבי רבי בונים זי"ע, בכיאוורו על הלשון אתה 'מוצא' קדושה, היינו כשגודר עצמו בכל עניני העריות, הרי הוא מוצא שוב את כוחותיו הטבעיים, המושכים אותו מאליו אל הקדושה.

ובספה"ק דברי יחזקאל מביא בשם הרה"ק הרבי מלובלין זי"ע, שאמר לפרש הלשון 'אתה מוצא', אתה מוצא קדושה, היינו שבאמת בכל המצות ממשך על עצמו קדושה, כמו שאנו מברכין אשר קדשנו במצותיו, אלא שאין מרגישין את הקדושה בהרגשה ממש, משא"כ כשבא

מאמר בעניין ל"ג בעומר

ל"ג בעומר תש"פ לפ"ק

ובספר כלי חמדה (פ' מקץ) הביא ביאור בענין זה בשם הרה"ק ר' העניך מאלכסנדר זצוק"ל שאמר שהכל הוא ענין אחד, לפי שרבי שמעון סבר שהעיקר הוא המחשבה לכל דבר, ולכן כשעושה מעשה עבירה בלא כוונה אין בו איסור, אבל בענייני המחשבה וכוונת הלב החמיר ביותר, וסבר שמצוה בלא כוונה אינו כלום, ודא ודא אחת הוא. וכן מובא ענין זה בספה"ק בשם אדמור"י רוזין זי"ע.

פנימיות הדברים

ובאמת יש בזה עוד עמקות נוספת, שמצינו בשיטת רבי שמעון שהחשיב בכל ענין רק את פנימיות הדברים. דבגמ' שבת (לג:) איתא דיתבי רבי יהודה ורבי יוסי ורבי שמעון ויתבי יהודה בן גרים גבייהו. פתח רבי יהודה ואמר כמה נאים מעשיהן של אומה זו תקנו שווקים תקנו גשרים תקנו מרחצאות. רבי יוסי שתק. נענה רבי שמעון בן יוחאי ואמר, כל מה שתקנו לא תקנו אלא לצורך עצמן תקנו, שווקין בשביל

ידוע שהארז"ל היה עולה בחרדת הקודש להר מירון, וכן מפורסם הענין עם האור החיים הקדוש. ואף שבשנה זו קשה מעט להגיע לשם, אך יש לנו את העצה של ר' שמעון עצמו, כדאי' במס' יבמות (צז.) אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי, כל ת"ח שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה שפתותיו דובכות בקבר. וכן בגיטין (סז.) אמר רבי שמעון לתלמידיו, בניי שנו מדותי. ועל כן, צריכים אנו לעסוק בתורתו של ר' שמעון בן יוחאי.

מחשבה הוא העיקר

הנה יש כעין סתירה בשיטתו של ר' שמעון, שמצינו בכמה מקומות בש"ס ששיטתו הוא לקולא, וכגון המבואר במס' שבת שלרבי שמעון דבר שאינו מתכוין מותר, ואילו בזוה"ק אנו רואים שרבי שמעון החמיר מאוד בעניינים המבוארים, וצריך לבאר טעם הדבר שבנגלות התורה שיטתו לקולא ובקבלה אזיל לחומרא.

קובעים את הדין.

וידוע העובדא מהרה"ק רבי דוד מלעלוב **זצוק"ל** שבשנות ילדותו ראה בשעת לילה מאוחרת את האופה כשהוא עוסק באפיית הלחם, ואמר לתלמידו א"ז הרה"ק רבי **יצחק מווארקי זצוק"ל** בזה"ל **דער בעקער באקט ברויט א גאנצע נאכט פאר יודענס וועגיין**. ושאלו הר"י והלוא הוא לוקח מעות בעבור הלחם, והשיבו הה"ק ר' דוד, שכל מה שלוקח מעות הוא רק בכדי שיהא יכול ביום המחרת עוד הפעם לאפות לחם בעבור בני ישראל. והביאור בזה, שבמציאות הוא בודאי עושה את שניהם, אופה לחם וגם לוקח מעות, אבל השאלה הוא איפה נמצאת הנקודה הפנימית שבלב, האם העיקר אצלו הוא לאפות לחם בעבור הבריות או שהעיקר הוא להרויח את מעותיו.

וזה חידש לנו רבי שמעון בן יוחאי שכל יהודי הוא בן מלך, משום שמציאותו הפנימית הוא של בן מלך, ואף אם לפעמים אינו מתנהג כבן מלך אין זה משנה ומבטל את המהות האמיתית שלו.

כח התורה דרשב"י

נקודה נוספת שעלינו ללמוד ממשנתו של רבי שמעון, הוא ענין לימוד ועסק התורה הק'.

עבירות, מרחצאות לעדן בהן עצמן, גשרים ליטול מהן מכס. הלך יהודה בן גרים וסיפר דבריהם ונשמעו למלכות, אמרו יהודה שעילה יתעלה, יוסי ששתק יגלה לציפורי, שמעון שגינה יהרג. אזל הוא ובריה טשו בי מדרשא וכו'.

והיינו שרבי שמעון סבר **שהפנימיות של גוי הוא לגרמיה**, ואף אם עושה טובה לישראל אין כוונתו לעשות בעבור השני, אלא רק לצורך עצמו ורווחיו.

ומאידך מצינו כן נמי לגבי איש ישראל, שסובר רבי שמעון שהולכים בתר הפנימיות, של בני ישראל שהם טובים בעצם, כמבואר במסכת בבא מציעא (ק"ג:) דאמר רבי שמעון **כל ישראל בני מלכים הן**, ולכן מותר לסוך בשבת שמן וורד על גבי המכה, ואינו נחשב לדבר שהוא צורך רפואה, כיון שדרך בני מלכים לסוך בשמן וורד אף שלא לצורך רפואה. ומבואר שאף שבמציאות אינו נוהג להשתמש בשמן וורד שלא בעבור המכה, אבל כיון שבפנימיות מהותו ומצבו הוא בן מלך, והוא ראוי להשתמש בזה, אין הולכין אחר המציאות החיצונית בזה אלא אחר פנימיות הדברים. שבאמת כל איש ישראל במהותו הוא שייך לשמן וורד, ובזה סבר רבי שמעון עד כדי הלכה **למעשה** שאנו מסתכלים על פנימיות מהותו, ועפ"י זה

ובאמת מצינו דבר פלא בספר התניא (אגרת הקודש, פרק כו) שכתב **שעיקר עסקיהם של רשב"י ובנו במערה היה בנגלות התורה, בלימוד המשניות ת"ר סדרי שהיה בימיהם עד רבינו הקדוש, דאילו ספר הזהר והתיקונים היה יכול לגמור בבי' וגו' חדשים עיי"ש.**

פוטור מן הדין

עוד זאת עלינו ללמוד מדברי רבי שמעון בן יוחאי, ממה שמבואר במסכת סוכה (מה), (ב) שאמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי, **יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין, מיום שנבראתי עד עתה.**

ונראה לבאר בכמה דרכים שמצינו בדברי ר' שמעון, באיזה אופן לימד זכות על כלל ישראל ובאיזה דרך יכול לפטורם מן הדין.

מגין על ידי כח התשובה

איתא בזוהר הק' פרשת חיי שרה (קכט, א) עה"פ **ואברהם זקן בא בימים וה' ברח את אברהם בכל.** תא חזי אברהם אתקריב לגביה ותיאובתיה דיליה הוה כל יומיו בהאי, ולא אתקריב אברהם ביומא חד או בזמנא חדא, אלא עובדוי קריבו ליה בכל יומי מדרגא לדרגא עד דאסתלק בדרגוי וגו'. זכאין אינון 'מאריהון דתשובה' דהא

איתא בברכות (לה:): ת"ר, ואספת דגנך מה תלמוד לומר, לפי שנאמר לא ימוש ספר התורה הזה מפיו יכול דברים ככתבן תלמוד לומר ואספת דגנך, הנהג בהן מנהג דרך ארץ, דברי רבי ישמעאל. **רבי שמעון בן יוחאי אומר, אפשר אדם חורש בשעת חרישה, וזורע בשעת זריעה, וקוצר בשעת קצירה, ודש בשעת דישה, וזורע בשעת הרוח, תורה מה תהא עליה. אלא בזמן שישראל עושין רצונו של מקום מלאכתן נעשית על ידי אחרים שנאמר ועמדו זרים ורעו צאנכם וגו', ובזמן שאין ישראל עושין רצונו של מקום וגו'.**

וזה היה שיטת ר' שמעון שהיתה תורתו **אומנותו**, וסבר שצריך האדם למסור עצמו בעבור התורה, ואז יזכה שתהא מלאכתו נעשית על ידי אחרים.

וכתב בתפארת שלמה (פרשת יתרו) **בביאור הענין של תורתו אומנתו, שכח הצדיק הלומד תורה לשמה, שיכול לפעול ישועות בקרב הארץ על ידי לימודו כמו בתפלה.** וביאר שם, שזה הענין של תורתו אומנתו, דהיינו שפועל עם התורה יחודים ממש כמו בתפילה. ובזה ביאר מה שאמרו חז"ל **ותלמוד תורה כנגד כולם, כי על ידי לימודו בתורה לשמה, ממילא יושעו כל ישראל בכל עניניהם,** דהיינו ביקור חולים הכנסת כלה והבאת שלום בין אדם לחברו.

כלל ישראל, ופטרן בזכות גודל היסורין והצער שעבר.

מגין ע"י לימוד זכות

ענין נוסף של לימוד זכות על ידי רשב"י מצינו באבות דרבי נתן (פרק טז) שאמר רבי שמעון בן יוחאי, מהיכן לומדים שאין ישראל רואים פני גיהנם לעולם, משלו משל למה הדבר דומה, למלך בשר ודם שהיה לו שדה זבורית, באו בני אדם והשכירוהו באריסות תמורת תשלום של עשרת כורין חטים בשנה. זבלוה עדרוה השקוה וכסחוה ולא יצא מכל השדה, אלא כור אחד של חטים. אמר להם המלך מאי האי. אמרו לו אדוננו המלך אתה יודע כי בשדה שהבאת לנו שמתחלה לא גדל בו כלום, ועכשיו שזבלנוה וכיסחנוה והשקנוה מים לפחות הכנסנו כור אחד חטים. כך עתידים ישראל לומר לפני הקדוש ברוך הוא, רבוננו של עולם אתה יודע ביצר הרע שהוא מסית בנו שנאמר, כי הוא ידע יצרנו (תהלים קג, יד).

והביאור הוא שרשב"י הוא מליץ טוב מחמת גודל היציה"ר הבער בקרבנו, והוא מלמד זכות על כלל ישראל, ומחשיב ביותר את כל חלק העבודה שעלתה בידם לעשות להשי"ת. וזהו מה שאמר שיכול לפטור את העולם מן הדין מחמת גודל לימוד הזכות

'בשעתא חדא ביומא חדא ברגע חדא קריבין לגבי קודשא בריך הוא', מה דלא הוה הכי אפילו לצדיקים גמורים דאתקריבו גבי קודשא בריך הוא בכמה שנין.

ובצדקת הצדיק (אות קכו) הביא ענין זה מהזוה"ק 'שבעל תשובה בשעתא חדא ברגעא חדא זוכה לכל המדריות'. וכתב ששמע בשם הרבי ר' בונם ז"ל מפשיסחא שביאר, כי דבר זה שבעל תשובה יכול לתקן במהירות, הוא בזכות יגיעת רבי שמעון בר יוחאי. והיינו שרבי שמעון בן יוחאי פעל בעבודתו את כח התשובה שיוכל אדם לזכות לכל המדריות ברגעא חדא. ואפשר שזה הביאור במה שאמר שיכול לפטור את כל העולם מן הדין, וזהו על ידי כח התשובה הגדול שהנחיל בזכותו לעולם, שאף שהאדם רחוק מאוד מהשי"ת יוכל להתקרב ביותר על ידי כח התשובה.

מגין בזכותו

וברש"י בסוכה (שם ד"ה לפטור) כתב בזכותי אני סובל כל עונותיהם כו' עכ"ל. וביאר במהרש"א דהיינו שסובל עונותיהם בזכות היסורין והצער שהיה לו ולבנו במערה. וזהו הביאור הפשוט, שרבי שמעון בר יוחאי נוטל על עצמו את עונותיהם של

וביאר את הפסוק דכשהאדם הוא בבחינת נפש עייפה, שהוא עייף מן היצר הרע, **העצה לזה שילמד תורה** וזהו כמים קרים (אין מים אלא תורה) על נפש עייפה, ואז יזכה שיתקיים בו ושמועה טובה מארץ מרחק, **שהקב"ה ישלח לו כוחות ומדרגות אף שבאמת מצד עצמו הוא רחוק מלהגיע אליהם.**

כוח החבריא

והיסוד הנוסף שנדייק מדבריו של רשב"י הוא כח החבריא ואהבת רעים, והוא מהמבואר בזוה"ק פרשת אחרי מות (נט, ב) שבזמן ר' שמעון היה העולם צריך לגשם, והלכו רבי יוסי ור' חזקיה ושאר החבריא קדישא לרשב"י, וכיון שראה אותם אמר עה"פ **הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד** (תהילים קלג, א), מאי 'שבת אחים גם יחד', כמו שנאמר 'ופניהם איש אל אחיו'.

וביאר שכשיש אהבה וריעות, הרי זה כמו שהכרובים איש אל אחיו ויש חסד בעולם, ואם לאו זה רומז לדינים ח"ו. ואמר להם כך, שאם באו לבקש ממנו על הגשם, הרי שכיון שראה אותם בחבריא אחת, ישרור ודאי מידת החסד בעולם ויהיה גשם, ואם באו ללמוד תורה ישארו עמו, ואמרו לו שבאו לזה וגם לזה, ושלחו אחד מן החבורה לומר לעולם שירד גשם, ורשב"י

שלו, וזהו בנוסף לטעמים הנזכרים שפעל עבור בני ישראל את כח התשובה, ושנטל על עצמו את עוונותיהם.

מעלת לימוד התורה

עוד ענין נשגב צריך להזכיר בענין מה שלמדנו מדברי רבי שמעון בר יוחאי על כח התורה, כמבואר בזוה"ק פרשת אחרי, שרבי שמעון חזר מביתו של רבי פנחס בן יאיר יחד עם בנו ר' אלעזר, ובשעת תפילתם בשדה ראו ענן אש שחופף עליהם, אמר ר' שמעון שבודאי עתה הוא עת רצון, ורצון ה' הוא שיאמר במקום זה, מילי דאורייתא.

ואז פתח לבאר את הפסוק **מים קרים על נפש עיפה, ושמועה טובה מארץ מרחק** (משלי כה, כה), וביאר הענין ששלמה המלך בחכמתו חיבר ג' ספרים, שיר השירים 'חכמה', קהלת 'תבונה', ומשלי הוא 'דעת'.

ותוך כדי כך הגיע שליח ואמר שאשתו של רבי שמעון 'נתרפאה', והחבריא קדישא שמעו קול שהקב"ה 'מחל לכל עוונות הדור'. ואז אמר רבי שמעון שכיון שקיימו את הרישא של הפסוק, מים קרים על נפש עייפה, והיינו שלמדו תורה, בזכות זה התקיים בהם הסיפא, ושמועה טובה מארץ מרחק.

מיידי כח עצום של התלהבות לעבודת השי"ת.

וארובות השמים נפתחו

עוד יש להזכיר את דבריו של הדגל מחנה אפרים (פרשת מסעי ד"ה עוד) שביאר מש"כ בזוה"ק שבשנות חייו של רשב"י נתקיים בו הפסוק וארובות השמים נפתחו. והקשה שלכאורה הרי זה הי' קללה בזמן המבול, וביאר שבאמת המבול התחיל עם גשמי ברכה כמבואר ברש"י עה"פ ויהי הגשם על הארץ ארבעים יום (בראשית ז, יב), ורק אח"כ נהפך לקללה.

אבל בימי רבי שמעון בר יוחאי ע"ה שהיה מגין על דורו, והיו צדיקים הרבה בתוך הדור ההוא היה הפסוק הנ"ל בדורו לברכה. ומסיים שם בדגמח"א בזה"ל, וארובות השמים נפתחו, וירד שפע ורחמים באור תורתו של רבי שמעון בר יוחאי ע"ה וחבריו, והארץ האירה מכבודם לעולמי עולמים.

ובפרט הדברים אמורים לפני הסתלקותו שהיה אז גילויים נפלאים שלא היו כל ימי חייו, וזה יש בכל שנה גילוי גדול של התורה, שמתחיל ענין מתן תורה יחד עם ענין פנימיות התורה, ונתעורר מאד כל עניני רשב"י בגילוי פנימיות התורה שמגלה נשמתם של ישראל.

פתח בפניהם דברי תורה. עד שסיים ואמר וז"ל, ואתון חברייא דהכא כמה דהויתון בחביבותא ברחימותא מקדמת דנא, הכי נמי מכאן ולהלאה לא תתפרשון דא מן דא עד דקודשא בריך הוא חדי עמכון, ויקרי עלייכו שלם, וישתכח בגינכון שלמא בעלמא.

ועוד מבואר בזוה"ק שדורו של רבי שמעון זכו לכך לפי שהיה ביניהם אהבת נפש ורוח, ובזכות זה היה רשאי ר' שמעון לגלות כ"כ הרבה מסודות התורה.

ל"ג בעומר

וכעת נבאר מעט ענין ל"ג בעומר עצמו, כפי שידוע שרשב"י עצמו ביקש שישמחו עמו ביום ההילולא דילי'.

וידוע שהרה"ק רבי ר' בונם מפרשיסחא זי"ע אמר שהרבי שלו הוא רבי שמעון בר יוחאי, ושכל גדולתו ומדרגותיו הוא מהתלהבותו מדברי הזוהר הקדוש. ובשעת פטירתו אמר שכשיבוא לפני בית דין של מעלה יברר לו לדיין את רשב"י, ונתן לעצמו סימן בפסוק ומבשר"י אחזה אלוק, שהוא ר"ת ומיורי רבי שמעון בן יוחאי.

ואכן ידוע שהי' להר"ר בונים כח עצום של התלהבות בקדושה, וכשהיה נותן לחסידיו את ידו בברכת שלו' עליכם, היו מרגישים

לב טוב

ובספה"ק בני יששכר כתב (אייר ג) שימי הספירה מחולקים לימי הל"ב שהם עדיין שייכים לפסח, ואח"כ מתחילים ימי הטו"ב שהם הכנה למתן תורה, שמתחיל להתנוצץ האור כי טו"ב הגנוז בתורה. ועל כן קרוי רשב"י 'בוצינא דנהורא' דהיינו ה'אור הקדוש' הגנוז בתורה. ובפרט שקיבל רשות מן השמים להשאיר אחריו ברכה בארץ את האור הגנוז שגילה בעבור בני ישראל, ולהעלות על הכתב את הזוה"ק, שמזהיר ומאיר את נשמות בני ישראל עד סוף כל הדורות.

וכתב שם הבני יששכר בסוף דבריו, ותבין לפי"ז אשר נתאמת לנו מאנשי אמת, אשר השמחה ביום הזה על ציון ר' שמעון בן יוחאי היא שלא כטבע דכתיב אור צדיקים ישמח (משלי יג, ט).

ונראה להוסיף שזהו ביאור מה שאומרים בפיוט טיהר את עיר טבריא, טבריא הוא מלשון טוב רואי, שרבי שמעון בר יוחאי

האיר עיני ישראל שיוכלו לראות את אור ה'. וזהו ביאור הפסוק גל עיני ואביטה, גל הוא כנגד ל"ג, שפתח רשב"י את עיני בני ישראל והאיר את נשמותיהם שיוכלו לקבל הרגש דקדושה ולהתקרב להשי"ת.

ובפרט לאור מה שכתוב בספר בית אהרן, שאמר ש'כל מי שיש לו אמונה ברשב"י יש לו חיזוק ברשב"י, ו'כשם שהשי"ת לכל כך רשב"י לכל ואפילו לפחותים'.

יעזור השי"ת שנזכה להתעורר בנקודות הנלמדות מתורתו של רבי שמעון, במה שעורר על פנימיות נשמות בני ישראל, ושנתחזק בכח התורה של תורתו אומנותו, וכח התשובה, ובכח החבריא קדישא ואהבת חברים.

יעזור השי"ת שזכות התנא האלוקי רבי שמעון בן יוחאי ישפיע עלינו שפע ברכה והצלה, תורה ויראת שמים, שמחה, טהרה, רפואות וישועות, ושנשמע רק בשורות טובות.

אחר הבדלה

פרשת בהר תשפ"ב לפ"ק

השבוע (י"ז אייר) יומא דהילולא של הרה"ק רבי איתמר מקאנסקיוואליע זי"ע, היה מפורסם בצדקתו ומזגו הטוב וגודל נדבת ליבו. גדל במשפחה עשירה ובנעוריו היה גביר וסוחר גדול וחילק צדקה לכל עני שנקרה בדרכו ביד רחבה, ואף בסוף ימיו כשירד מנכסיו לא פסק מליתן בכל שבוע לעניים לכבוד שבת קודש כמקודם, ומכר כל אשר לו ונתן לצדקה וחסד.

ספרו **משמרת איתמר** מלא וגדוש כמעט בכל דף באמרים מג' רבותיו, הרבי מלובלין, המגיד מקוזניץ, והיהודי הק' מפשריחא.

על ספרו יש הסכמת בעל שואל ומשיב **הגאון ר' יוסף שאול נאטענזאהן**, ההסכמה נכתבה בעצם ימי חול המועד, ומתנצל על כך שאף שבדרך כלל אינו כותב בחוה"מ, אבל שהייו מצוה לא משהינן, וכותב עליו ביראת הכבוד עד מאד.

בספרו מביא שפעם ראה בחלומו, שעולה לקרוא בתורה, וכידוע שאין בזה משום סימן טוב (ראה שו"ע או"ח סי' רפ"ח ה', שי"א שזה מהחלומות שמתענים עליהם אף בשבת עיי"ש), לכן פנה אל רבו הרה"ק **מלובלין זי"ע** וסיפר לו את אשר קרהו, השיב לו הרבי, שיש לו קבלה **מהרבי רבי אלימלך מליזענסק זי"ע** שחלום זה אין בו סימן רע, כי אם למי שהוא רחוק מן התורה, אבל העוסק בתורה מסתברא שקראו אותו לעלות ולברך בתורה מפני שהוא קרוב לתורה (ועיין כף החיים סי' רפח, נט). ואחר כך שאל, אם עליו להיטיב את החלום, כמו שאמרו חז"ל (ברכות נה:): 'הרואה חלום ונפשו עגומה, ילך ויטיבנו בפני שלשה', השיב לו הרבי מלובלין, שאינו צריך, כי דייקו חז"ל ואמרו 'מי שנפשו עגומה עליו'

היינו דוקא מי שמקבל מכך מרה שחורה, הוא צריך להיטיב החלום, אולם הבוטח בה' אינו צריך לזה (ראה משמרת איתמר פרשת וישב).

פעם קרא הרבי מלובלין לתלמידיו הקדושים, ואמר בואו ואגלה לכם סוד שבו אפשר להפיל שונאים ולנצחם. אך תיכף התחרט ואמר, **לא לכולכם אגלה, כי אם לר' איתמר כי הוא גומל חסד וטוב לב**, ופנה אליו ואמר, רק לך אוכל לומר סוד זה, אבל להם אני ירא לגלות, ואכן גילה רק לו לבדו.

והנה ידוע שהיהודי הק' רצה להיות מקורב בלובלין, אך היה וויכוח גדול (בענין הנהגתו בחיי רבו וכו'), והלשינו תמיד נגדו לפני הרבי מלובלין, ותמיד היה היהודי הק' מתנצל לפני הרבי ששקר ענו בו, והוא קרוב לרבי בכל מאודו, ומסופר שפעם אחת כאשר שאלו הרבי על אודות איזה הלשנה שבא לפניו, אמר היהודי הק', זה שקר, אך אחרי ראותי שלא אוכל להטות דעת הרבי נגד המלשינים, על כן מוכרח אני לישבע, וקפץ ונשבע שהכל שקר, וכמובן שאחר כך המלשינים נמי נשבעו וכו'.

ובעידן ריתחא זו, נסע היהודי הק' במיוחד לקאנסקיוואליע ובקש מהרה"ק ר' איתמר זצ"ל שיגלה לו את הסוד הזה, אך הוא לא אבה לגלות, והתנצל בפניו, הלא אתם בעצמכם שמעתם מה שאמר הרבי מלובלין קודם שגילה לי, ולא רצה לגלות לאחרים. אבל היהודי הק' אמר לו, אני גוזר עליך בגזירת רבו שתגלה אזני בסוד זה.

ר' איתמר היה נבוך בדעתו איך לנהוג בזה, והתיישב בדעתו ואמר כך, להגיד לכם בפירוש לא אוכל, אך זאת אומר לכם, שסוד זה נמצא בגמרא גיטין. תיכף הוציא היהודי הק' את הגמרא גיטין, ועלעל בו בעמדו רגלו האחת על הארץ ורגלו השני על הספסל, והתחיל מריש המסכתא, ובכל דף אמר, כאן אינו נמצא, וכך עשה עד דף ז', ושם אי' שלח ליה מר עוקבא וכו' שלח ליה קא מצערי לי טובא כו' שלח ליה דום לה' והתחולל לו, דום לה' והוא יפילם לך חללים חללים כו' אזי אמר, **כאן נמצא הסוד, ועתה נתגלה לפני.**

הרה"ק ר' איתמר היה מתנהג בביתו בדרך רבנות עוד בחיי רבו מלובלין. והנה בקאנסקיוואלע היה גביר ידוע בשם ר' שלמה, והוא לא היה נכנס לר' איתמר, שכן חרה לו שנוהג בחיי רבו. ור' שלמה היה סוחר גדול של צמר, והוצרך לנסוע עם הרבה סחורה למרחקים, ותמיד כשאירע לו נסיעה רחוקה, היה נוסע מתחילה לרבו ללובלין, לקחת ברכת פרידה, וכן עשה גם עתה. הרבי נפרד ממנו ובירכו שיהיה לו דרך צלחה. ואחר זה נסע לביתו, וטען הרבה עגלות עם צמר, ויצא לדרכו.

ודרך נסיעתו עברה לפני פתח בית הרה"ק רבי איתמר, וכאשר עבר לפני ביתו נאווה קודש, הצליף הבעל עגלה ה'בייטש' (שוט) אשר בידו, וכשמוע הרה"ק את הקול, שאל את המשמש מה הקול הזה שהגיע לאזני, ויען ויאמר המשמש, הגביר שלנו נוסע היום למסחר גדול, והרעש הוא מצליפת הבייטש.

אזי אמר הרה"ק ר' איתמר, נראה לי שיבוא חזרה רק עם הבייטש, כי יפסיד שם את סחורתו. ויהי כשמוע המשמש דברים אלו יוצאים מפי רבו, ריחם מאד על הגביר, על כן רץ אחריו, וצעק בקול גדול עמוד עמוד, עד שנשמע קולו לפני הגביר, ויפן אחריו וירא והנה איש רץ אחריו, ועל כן עצר את המרכבה והמתין עד בואו, כאשר השיגו אמר לו המשמש, דע לך כי כך וכך שמעתי מפי מורי ורבי, וכיון שיש לי רחמנות עליכם, עצתי שתשובו לביתכם.

והיו הדברים האלה כמצחק בעיני הגביר, וכי הוא רואה יותר מרבינו הקדוש מלובלין, אך מאידך ידע שגם הרה"ק ר' איתמר אינו מדבר חס ושלום דברים בטלים, ונכנס קצת מורך בלבו, והתיישב לנסוע עוד פעם ללובלין ולהציע לפניו את הדבר, וכאשר בא ללובלין שאלו הרבי מלובלין מה זה באת שוב, וסיפר לרבי את כל המאורע, הרכין הרבי ראשו על השלחן זמן מה, והרים ראשו ואמר מה אעשה שתלמידי רואים יפה, לכן עצתי שתסע לביתך, תכנס אל הרה"ק רבי איתמר, וכאשר יאמר לך כן תעשה.

נסע הגביר לביתו, ואף שהיה קשה לפניו להכנס אל הרה"ק רבי איתמר, כי מעולם לא התקרב אליו, אך ההכרח לא יגונה ונכנס אל רבינו וכאשר ראה הרה"ק את הגביר בביתו, התפלא וישאלהו מה לידידי בביתי, וסיפר לו את דברי הרבי הקדוש מלובלין שפקד עליו להכנס וליטול עצה מה לעשות, שאלו רבינו, האם תציית לכל מה שאומר לך, השיב ודאי אציית, אמר לו רבינו, אם כן איפוא זאת עשה, סע לעיר הגדולה עם הסחורה, וכאשר תבוא שמה, תשכור תיכף מחסן עבור הסחורה, ואתה קח לך אכסניא טובה לשלשה חדשים, ובכל יום ויום כאשר יבואו אליך סרסורים לבקש שתמכור סחורתך, אל תשמע להם, ובסוף ג' חדשים, כאשר יבואו אליך בהצעה לאמור, עתה העת למכור סחורתך תמורת ריוח גדול, תמכור תיכף סחורתך, וחיש מהר תסע משם, אז תשכיל ותצליח ובירכו לשלום.

ונסע הגביר, ובדרך פגע בשיירות סוחרים הנוסעים חזרה מהיריד, והזהירו אותו שישוב לביתו ואל יאבד ממונו בידים, כי זה עת שפל למסחר, אמנם הוא לא השגיח עליהם ונסע הלאה, ויהי כאשר בא לשם שכר תיכף בית אוצר לסחורה, והלך לאכסניא נכבדה, וייטב לבו. הסרסורים באו אליו יום ויום שימכור סחורתו, אך לא שמע אליהם, ובסוף ג' חדשים יצא קול מלחמה במדינה, ועלה מאד השער של צמר, ויבא סרסור אחד ויאמר לו, הנה עתה העת שתוכל למכור סחורתך כי מקח טוב לפניך, ומכר תיכף סחורתו, וחיש מהר נסע מהעיר שמח וטוב לב, וכאשר אך נסע מהעיר נודע שנעשה שלום בין המלכים, ושוב ירד השער של הצמר, ובברכתו של צדיק יצא ברכוש גדול.

בסוף ימיו התאספו אצלו חסידים ואנשי מעשה, והיה פותח פיו בחכמה ומחדש חידושי נפלאים ברזין דאורייתא, ודרכו בקודש היה לדרוש בלילי שבתות על שיר השירים, וביום השבת קודש היה דורש על הפטורה, ובסעודה שלישית על סדר הפרשה, והוא היה כותב בעצמו על הספר כל מה שחידש.

נביא שתי פנינים ממה שמביא בשם רבו מלובלין זי"ע, עה"פ מדבר שקר תרחק, שע"י נתרחק מדביקות ה'. ועוד אמר בשם הרבי מלובלין, שבשעה שהרבי התפלל שיזכה לתשובה, היה מפרש דבריו ואומר: 'מתוך שמחה והרחבה ולא מדוחק' והוסיף הרבי לאמור, ששמח מאד על המתנה שניתן לו מן השמים, שיהא לו זה השכל וההארה, להתפלל כן בפירוש.

זכות הצדיקים יגן עלינו, א גוטע וואך, א פרייליכע וואך.

אחר הבדלה

פרשת אמור תשפ"א לפ"ק

היום בלילה (ב' אייר) היארציית של הרה"ק רבי מרדכי מטשערנאביל זי"ע. אחר הסתלקותו של הרה"ק רבי דוד מלעלוב זי"ע, נסע אליו אנ"ז הרה"ק מווארקין זי"ע יחד עם ידידו הרה"ק רבי משה מלעלוב זי"ע, כי חיפשו צדיק להסתופף בצילו, ואף שהתגורר באזור אחר לגמרי, ורחוק מאד מפולין, מ"מ היה צדיק מפורסם מאד. כשהגיעו אליו, שאל אותם אם הכירו את הרה"ק רבי דוד מלעלוב זי"ע שהיה בפולין, אמר לו הרבי מווארקין, הן, וזה שבא עמו הוא בנו, והוא עצמו תלמידו.

אזי סיפר להם, שאביו הרה"ק רבי מנחם נחום מטשערנאביל זי"ע היה תדיר מתגלה אליו אחר פטירתו ולומד אתו, ועתה היה תקופה שלא בא, וחשש שמא פגם ח"ו במעשיו, ורק כעבור תקופה שוב התגלה אביו אליו ואמר לו, שזה שלא התגלה לפניו בתקופה האחרונה, הוא מפני שהגיע למעלה צדיק אחד ושמו רבי דוד לעלובער, (דהיינו לאחר הסתלקותו) שלא היה אומר תורה בעולם הזה, וכשבא לעולם העליון כיבדוהו במתיבתא דרקיעא לומר תורה, ועל כן לא יכל לצאת באמצע דרשתו במשך כל הימים הללו, ורק עתה שסיים לדרוש, שוב יכול לבוא אליו.

ואכן נשאר מכתב מהרה"ק ר' מרדכי מטשערנאביל זי"ע אל הרה"ק מווארקין זי"ע, בעניין לסייע בהוצאות כספיות, אשר בו מזכיר הפעם הזאת שנפגשו

יחדיו, כאשר בא לפניו לאחר הסתלקות ר' דוד לעלובר זי"ע^א.

בשער יששכר להרה"ק ממונקאטש מספר אודות הרה"ק ר' מרדכי מטשערנאביל זי"ע, שפעם נתנוהו במאסר ל"ע בפקודת שרי המלוכה, ולא יכלו אוהביו לפעול להוציאו מידם, אך זאת פעלו שעב"פ יכניסו לו טלית ותפילין ומאכל ומשתה וכיוצא בו. וגם זאת דאגו לו, אשר היות ודרכו היה תמיד לחלק צדקה לעניי עירו לצרכי שבת קודש, אזי באו העניים סמוך לבית המאסר ודרך חלון הקטן שהיה שם היה ממשיך במצוות נתינת צדקה.

פעם באת אשה אחת לחלון, ורצה הרה"ק להניח בעדה נדבתו על החלון, אך אמרה כי אינה צריכה למעות, אלא באה רק לשאול שאלה, והיא שאמרו חז"ל (בבא קמא נ.) מעשה בבתו של נחוניא חופר שיחין שנפלה לבור, והודיעו לרבי חנינא בן דוסא, ואמר דבר שאותו צדיק מצטער בו, לחפור בורות לעולי רגלים יכשל בו זרעו? ועלתה בתו מן הבור בדרך נס. והנה אביכם המאור עינים זי"ע

^א להלן נוסח המכתב: **כבוד ידיד ה' וידיד נפשי עוז, הרב החסיד המפורסם לשם ולתהילה בישראל, רב האי גאון, תפארת ישראל הדר הוא לכל חסידי אשר נתקשרו לנפשו הקדושה. כבוד קדושת תפארתו הרב מו"ה יצחק נ"י** ישא ברכה מאת ה', חיים ושלוש בגוף ונפש קדוש.

דבר ה' אמת בפי כי מאז ידעתי וו הכרתיו מיום אשר זלג שור באהבת ה' לבוא בצל קורתי, לאקבולי פניי בשאלת חכם איזהו דברים העומדים ברומו של עולם העליון, אז רשמתי במוחי ולבי באהבה רבה, ועוד עודנה אהבתו תקועה בלבי כל תימוט עולם ועד, תמונת קומתו נגד עיניי. ושפתיו מרחשין לפניי, דברי פי חכם חן ושפתיים יישק.

עתה עת לעשות להי ולבקש ממרחק את שאהבה נפשי אוהב דבר ... **לעזרני כהיום בעזר רב להושיע, על הצטרפות ההכרחיים אשר חנני ה'** כאשר יספר המוכיז, ומבואר במכתב הכלל.

אנא ידיד ה' וידיד נפשי ולבבי כי ההכרח לא יגונה, ולא ישובח. עוד זאת כבוד אלוקים הסתר דבר, את אשר כמוס עמדי תרתי לטיבותא. להיות עזרתו מצויה כעת מתושבי קהילתכם. והחכם עיניו בראשו, ומרחוק יראנו מטובו וחסדו עד המקום שידו מגעת, ודבר קדשו יהיה נשמעין לטובתי, ולבעבור כי ידעתי כי דבריו יעשו פרי שורש וכו'.

אקצר ואומר שלום לכל נפשות ישראל המסתופפים בצלו, כמו כן יזרח אורו לשורש נשמתו להאיר להם באור פני מלך חיים. ואסיים ואומר שלום לו מאדון השלום. מנאי אוהב נפשו ידידו, דורש שלומו בלב ונפש חפצה, מעתיר בעדו כל הימים ולהתברך בשלום וברכה. **מרדכי בן לאאמו"ר הרב מ' נחום זצוקלה"ה** (אהל יוסף, אמשינאו, מהדורת תשע"ד עמ' כג)

עסק בפדיון שבויים, וא"כ איך יכשל בו זרעו, ונתפסתם לשביה בבית הסוהר. והשיב לה, שגם הוא אינו יודע ואף בעיניו יפלא. השיבה לו, על כן הנני מברככם שתצאו מיד לחפשי מהשביה, ואכן מיד בא שר בית הסוהר וצוה לו שמשוחרר וילך לביתו. וגילו לו מן השמים, כי זו היתה רחל אמנו שעוררה רחמי שמים, ובברכתה הועילה מיד לחירותו, ע"כ.

ויש להסמיך לעובדא זו המשך דברי הגמ' (שם) אמר רבי אחא אף על פי כן מת בנו בצמא, שנאמר וסביביו נשערה מאד, מלמד שהקדוש ברוך הוא מדקדק עם סביביו אפילו כחוט השערה. ולכאורה מה עם הטענה של רחב"ד דבר שנצטער וכו', וביאר בתוס' שזה לא ממש אותו דבר שנצטער בו, שכן רק נפילה לתוך בור הוא בכלל זה, ולא כל מים. אך בתוס' רי"ד (מובא בשיטמ"ק) מביא דבר נפלא, שדוקא בזכות זה שרבי חנינא בן דוסא השמיע את הסברא 'דבר שנצטער' וכו' לפני הקב"ה, זה פעל את הישועה, שכן דרכו של הקדוש ברוך הוא שמסכים לסברת הצדיקים שבדור, אך כשמת בנו בצמא, כבר נסתלק רבי חנינא, ועל כן לא היה צדיק שהשמיע את הזכות.

בגזע טשערנאביל היה ענין גדול לומר הרבה תהילים, כגון בשב"ק בבוקר נוהגים לומר כל ספר תהילים, וכן בעוד זמנים. פעם שאל הרה"ק מרוז'ין זי"ע להמגיד מטשערנאביל זי"ע למה מרבים אצלם באמירת תהילים, והלא איתא (שו"ע או"ח סי' א') טוב מעט תחנונים בכוונה, מהרבות בלא כוונה, אמר לו המגיד מטשערנאביל שע"י שאומרים הרבה תהילים, בוודאי שיש בזה גם מעט שהוא בכוונה, ואנו מפרשים המאמר טוב מעט בכוונה, שבא ע"י, מהרבות שלא בכוונה.

השבוע (כ"ה אייר) גם היארציית של בעל חוות דעת ונתיבות המשפט, הגה"ק רבי יעקב מליסא זי"ע, יש לו קשר מיוחד עם בית פשיסחא, מכיון שכמה מתלמידיו נהיו מתלמידיו הגדולים של הרה"ק הרבי ר' בונים מפשיסחא

ז"ע, כגון ר' זושא פלאצקער מחבר הספר "תורת כהן" שאליו כתב הר"ב את המכתב הידוע בעניין ראש השנה, וכן ר' פייוויל גריצער שממנו יצאה השושלת של אלכסנדר.

להגה"ק בעל חוות דעת היו טענות עליהם, ששוב אינם עוסקים דים בביורור הלכה והוראה ואין להם משרת רבנות כראוי להם, על כן שלח מכתב להר"ב, ואז הורה להם הר"ב שיקחו משרת רבנות², ובעת שנהיה הרה"ק ר' זושא זצ"ל רב בפלאצק, כתב לו רבו מכתב הידוע לקראת ר"ה.

וכמו"כ חתנו של החוות דעת, הגה"ק ר' אלעזר פאלטוסקער בעל חידושי מהרא"ך שהיה מתלמידי חותנו החוות דעת, אף הוא הצטרף לעדת חסידי פשיסחא³. (דרך אגב בסוף ספרו יש קונטרס ענף עץ אבות ובו מספר כמה עובדות נפלאות, דברים שהוא עצמו היה עד להן, ובתוכם מהרה"ק מאפטא, כי הוא עצמו ביקר אצל כמה צדיקים).

החוות דעת כתב ספרים נפלאים בגאונותם, ובכל הארץ יצא קום, ומ"מ עשה גם ספר "דרך החיים" שמודפס בסידור תפילת כל פה, פסקי הלכות, וביחס

² ראה ברמתים צופים בהערות למכתב הרבי ר' בונם לראש השנה: וענין היותו לרב היה בפקודת מו"ר הר"ב ז"ל. שהוא ותבירו הרה"ג החסיד המפורסם מו" שרגא פייבל ז"ל האבד"ק גרוצא וגומבין. למדו אצל הגאון מליסא ז"ל. והיו חריפים ושנונים מאוד. ואחר שנתקרו להרבי מלובלין פסקו מלימוד גמרא פשט תוספות ולמדו מדרש וזוהר. והגאון מליסא ז"ל כתב להם דברי תורה כפעם בפעם. והם לא השיבוהו, ונודע לו מזה עד שכתב מכתב לפרשיסחא בקובלנא עליהם. ובאותו העת ביקשו רב באלטונא ולא מצאו גם בחסידים. אז צעק מו"ר [הר"ב] עליהם כי יראו בלימוד גמרא פשט תוספות ובהוראה. ואמר הלא היה נאה שתלמידי גזע הבעש"ט ימצאו מקום באשכנז לפרוץ פרץ. עד שהוכרח לקבל עליו רבנות הנ"ל שלא לרצונו.

³ ובנוסף עליהם היה גם את הבית יעקב אב"ד אלכסנדר, אשר כותב בהקדמה לספרו: ומה טוב חלקי ומה נעים גורלי, אשר שם חלקי מיושבי בית המדרש, ובחסדו הגדול אשר גבר עלי, הביאני להיות מתלמידי מורי הרב הגאון הגדול רשכב"ה קקש"ת מו"ה יעקב זצלה"ה האבד"ק ליסא, ושמשתי ולמדתי אצלו שנים רבות, ושאתי ממעייני הישועה מעייני חכמת, והשייית נתן חני בעיניו, ולמד עמי לבדי בלילה, מלבד השעורים כסדרן אשר היה למד עם כל בחירי חמד בני הישיבה, ואח"כ זכיתי ונכנסתי לפני ולפנים ולהתאבק בעפר רגלי חכמים ונבונים צדיקי וחסידים עליונים.

לשאר ספריו זה נראה כפשוט יותר, אך הוא כותב בהקדמה שהוא אינו יודע אם כיוון בספריו אל האמת, ואם היתה כוונתו רצויה, ולכל הפחות יזכה את הרבים בפסקי הלכות נחוצות, שבוודאי יהיה בזה לתועלת הרבים, **רואים מכאן את ה'מלבשתו ענוה' שהיה לו**, איך שאחר כל הספרים הנפלאים שלו, עדיין הרגיש בעצמו כאינו מכוון אל האמת, ועדיין צריך לכתוב פסקי הלכות לזכות את הרבים.

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל, א גוטע וואך א פריילכע וואך.

בית המדרש
אמשינאד
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

ואמרתם מה לחי רבי שמיעון בר יוחאי

הננו להודיע כי לרגל יום ל"ג בעומר
יערוך כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א את
מינוח ההר לכה
מיד אחר תפילת מעריב

ברוב עם
בחצר בית מדרשינו
ולאחמ"כ יתקיים עריכת השולחן לכבוד היום
תפילת מעריב בשעה 9:15

כניסה לנשים 1470 44th street

תורה מן לנו, הוא מאירת עינינו